DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 17 listopada 1950 **Nr 27** Poz. 167-177

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW:

Poz. 167 z 6 listopada 1950 r. w sprawie zwiększenia liczby członków Komisji Dewizowej.

OKÓLNIKI:

Poz. 168 z 4 listopada 1950 r. Nr PM. 17785/4/50 w sprawie opodatkowania nabycia praw majątkowych z tytułu odbudowy budynków, dokonanej na podstawie umów lub aktów administracyjnych.

Poz. 169 z 4 listopada 1950 r. Nr PM. 20141/3/50 w sprawie ustalenia charakteru czynności polegających na zasalaniu ryb na statkach.

Poz. 170 z 6 listopada 1950 r. Nr PM. 19044/4/50 w sprawie kwalifikacji podatkowej zasiłków na koszty przesiedlenia i urządzenia lekarzy weterynaryjnych.

Poz. 171 z 7 listopada 1950 r. Nr PM. 18702/4/50 w sprawie zwolnienia od opodatkowania obrotów i nabycia praw majątkowych w związku z likwidacją placówek operatywnych Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem".

ZARZĄDZENIA KOMISJI DEWIZOWEJ:

Poz. 172 z 2 listopada 1950 r. Nr 52 w sprawie wywozu i przywozu polskich pieniędzy w normalnym ruchu granicznym.

Poz. 173 z 2 listopada 1950 r. Nr 53 w sprawie posiadania pieniędzy czechosłowackich oraz wywozu z kraju i przywozu do kraju pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-czechosłowackim.

Poz. 174 z 2 listopada 1950 r. Nr 54 w sprawie wywozu z kraju i przywozu do kraju polskich pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-niemieckim.

Poz. 175 z 2 listopada 1950 r. Nr 55 w sprawie przenoszenia pieniędzy polskich przez osoby zatrudnione w wolnym obszarze celnym.

Poz. 176 z 2 listopada 1950 r. Nr 56 w sprawie posiadania i wywozu z kraju czeków podróżniczych (travellers cheques).

Poz. 177 z 2 listopada 1950 r. Nr 58 w sprawie przywozu do kraju i wywozu z kraju zagranicznych środków płatniczych.

KOMUNIKATY:

167

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 listopada 1950 r.

w sprawie zwiększenia liczby członków Komisji Dewizowej.

Na podstawie § 2 ust. (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 57, poz. 419 i z 1939 r. Nr 7, poz. 40) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustaloną w § 2 ust. (1) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 57, poz. 419 i z 1939 r. Nr 7, poz. 40) liczbę członków Komisji Dewizowej zwiększa się o jednego członka, którego mianuje Prezes Narodowego Banku Polskiego.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 6. listopada 1950 r.

Minister Finansów K. Dąbrowski

168

OKÓLNIK

z dnia 4 listopada 1950 r.

w sprawie opodatkowania nabycia praw majątkowych z tytułu odbudowy budynków, dokonanej na podstawie umów lub aktów administracyjnych. Nr PM. 17785/4/50.

Wobec wątpliwości podnoszonych w sprawozdaniach organów finansowych w sprawie ustalenia obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nabycia praw majątkowych w przypadku dokonania naprawy zniszczonego budynku, przez osobę nie będącą właścicielem nieruchomości, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

I. Naprawa budynku przez osobę, nie będącą właścicielem nieruchomości, może być dokonana w szczególności:

A. na podstawie umowy zawartej między właścicielem a przedsiębiorstwem budowlanym,

B. na podstawie aktu administracyjnego, wydanego w oparciu o przepisy dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 37, poz. 181 i z 1948 r. Nr 50, poz. 389) na rzecz osób wymienionych w art. 7 powyższego dekretu.

II. Ad A. Umowy oparte na przepisach prawa cywilnego są różnego typu. Umowy te, wobec różnego uregulowania wzajemnych stosunków między obu kontrahentami z tytułu ekwiwalentu za dokonaną naprawę budynku, są niejednokrotnie różnie kwalifikowane pod względem podatkowym tak przez podatników i płatników (notariuszy) jak i same organa finansowe bądź to jako umowy świadczenia usług, bądź to jako umowy o dzieło lub wreszcie jako umowy dzierżawy. Wskutek błędnej kwalifikacji prawnej tych umów obciążenie podatkiem od nabycia praw majątkowych jest różne.

1. Najprostszym i najmniej nasuwającym wątpliwości jest **typ umowy, na podstawie której właściciel zniszczonego budynku powierza odbudowę budynku przedsiębiorstwu budowlanemu za sumę określoną w umowie.** Umowa taka jest umową o dzieło (art. 478 i nast. k. z.) i to tak w przypadkach, gdy zgodnie z umową przedsiębiorca dostarcza do odbudowy własnych materiałów jak i w tych przypadkach, gdy właściciel dostarcza tych materiałów a przedsiębiorca usług, narzędzi i materiałów pomocniczych. Przypadki drugiego rodzaju są w życiu stosunkowo rzadkie. Nabycie praw majątkowych z umowy o dzieło nie podlega, na podstawie art. 3 pkt 1 pod. nab. opodatkowaniu, gdyż nabycie praw majątkowych z takiej umowy wynika z czynności zawodowej po stronie przedsiębiorstwa.

2. **Drugi typ umowy to umowa, na podstawie której właściciel nieruchomości, powierzając przedsiębiorcy odbudowę swego budynku, oddaje jednocześnie temu przedsiębiorcy odbudowany budynek (nieruchomość) w dzierżawę na okres czasu, w ciągu którego zamortyzują się poniesione w związku z odbudową wydatki.**

Umowa taka jest umową swoistego rodzaju stojącą na pograniczu między umowami o dzieło (art. 478 i nast. k. z.) a umowami dzierżawy (art. 402 i nast. k. z.). Tego rodzaju umowy mieszane stwierdzają powstanie po stronie przedsiębiorcy zobowiązania do wykonania odbudowy a po stronie właściciela — zobowiązania do oddania nieruchomości w używanie i użytkowanie.

W kwestii ustalenia, czy nabycie praw majątkowych z takiej umowy wynika z czynności zawodowej po stronie przedsiębiorcy, a tym samym czy jest ono wolne od opodatkowania na podstawie art. 3 pkt 1 pod. nab., należy przede wszystkim stwierdzić, jaki cel miał przedsiębiorca zawierając umowę. Niewątpliwym jest, że przedsiębiorca zobowiązał się odbudować nieruchomość i to należy do jego czynności zawodowych, jednak, ponieważ z treści takiej umowy wynika, że ostatecznym jej celem jest oddanie nieruchomości w używanie i użytkowanie przedsiębiorcy, te elementy, jako wskazujące istotny cel umowy, mają dominujące znaczenie i one decydują, że w umowie ta jej elementy umowy dzierżawy wysuwają się na pierwszy plan, a zatem nabycie z takiej umowy nie może korzystać ze zwolnienia na podstawie art. 3 pkt 1 pod. nab., w myśl bowiem przepisu § 10 ust. 2 pkt 2 r. w. pod nab. nie uważa się za czynność zawodową, z której nabycie jest wolne od podatku, dzierżawy, tj. nabycia prawa używania i użytkowania prawa lub rzeczy.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia jednak że, o ile nie zachodzą okoliczności przewidziane w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 1947 r o popieraniu budownictwa (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 270), nabycie z takich umów korzysta ze zwolnienia przewidzianego w art. 12 pkt b) tej ustawy.

3. **Trzeci typ umów to umowy o odbudowę nieruchomości w zamian za zgodę właściciela, aby przedsiębiorca, w drodze umów z przyszłymi lokatorami, uzyskał od nich pokrycie kosztów remontu łącznie z należnym mu zyskiem.**

Umowy tego typu stwierdzają ustanowienie dwustronnego stosunku obligatoryjnego tego rodzaju, że zgoda właściciela na uzyskanie przez przedsiębiorcę zwrotu odbudowy od lokatorów stanowi świadczenie właściciela jako ekwiwalent świadczenia przedsiębiorcy. Zgodę taką należy traktować jako częściowe zrzeczenie się przez właściciela na rzecz przedsiębiorcy pożytków z nieruchomości, które mają służyć na amortyzację kosztów remontu. Ponieważ jednak w postanowieniach umowy brak istotnych dla umów dzierżawy elementów, któreby wpływały na kwalifikację umowy jako umowy dzierżawy (częściowy tylko udział przedsiębiorcy w pożytkach z nieruchomości, brak zarządu nad nieruchomością), zgoda właściciela na uzyskanie przez przedsiębiorcę od lokatorów pokrycia kosztów odbudowy wraz z należnym mu zyskiem w swym ostatecznym wyniku prowadzi do wynagrodzenia przedsiębiorcy, otrzymywanego z reguły równocześnie z dokonywaną odbudową. Umowy tego typu są więc umowami o dzieło w rozumieniu art. 478 i nast. k. z., którego wykonanie należy do czynności zawodowych przedsiębiorcy, wobec czego nabycie praw majątkowych z takiej czynności będzie korzystało ze zwolnienia na podstawie art. 3 pkt 1 pod. nab.

III. Ad B. W przypadkach, gdy dokonanie naprawy następuje na podstawie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 37, poz. 181 i z 1948 r. Nr 50, poz. 389) przez osoby wymienione w art. 7 tego dekretu, wymaga przede wszystkim ustalenia i wyjaśnienia, czy i kiedy następuje nabycie praw majątkowych a tym samym kiedy powstaje obowiązek podatkowy.

W tej mierze należy podkreślić, iż prawa majątkowe z tytułu dokonanej naprawy nabywają instytucje (osoby), którym poruczono naprawę, **dopiero z chwilą wydania orzeczenia władzy budowlanej o uzyskaniu prawa użytkowania odbudowanej nieruchomości** (art. 9 ust. 3 powołanego dekretu oraz § 16 rozporządzenia z dnia 27. I. 1948 r. Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 39), z tą też chwilą powstaje również obowiązek podatkowy. Wprawdzie właściciel nieruchomości nabywa, w miarę postępów odbudowy, prawa majątkowe do materiałów, którymi nieruchomość zostaje odbudowana, instytucja zaś — prawa majątkowe przez sam fakt naprawy i w granicach już dokonanej naprawy to jednak, ponieważ **stwierdzenie powstania tego prawa i określenie czasu użytkowania następuje dopiero w orzeczeniu przewidzianym w art. 9 powołanego dekretu, nabycie prawa majątkowego również po stronie właściciela następuje z chwilą wydania tegoż orzeczenia.**

Jako podstawę do opodatkowania powyższego nabycia praw majątkowych należy przyjąć wartość złączonych z nieruchomością materiałów (zużytych) oraz koszty włożonej w odbudowę robocizny i wymierzyć podatek według stopy podatkowej z art. 15 ust. 1 pkt 4a pod. nab. Ponieważ w takich przypadkach nabycie prawa majątkowego następuje na mocy aktu administracyjnego, do obliczenia i pobrania podatku obowiązany jest, w myśl art. 17 pod. nab., urzędnik sporządzający akt stwierdzający nabycie prawa użytkowania.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

169

OKÓLNIK

z dnia 4 listopada 1950 r.

w sprawie ustalenia charakteru czynności polegających na zasalaniu ryb na statkach. Nr PM. 20141/3/50.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 31 marca 1950 r. Nr PM. 3912/3/50 (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 10, poz. 57) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że od generalnie przytoczonego w powołanym okólniku pojęcia czynności „solenia" ryb, zakwalifikowanej jako czynności przerobu w rozumieniu przepisów dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413) należy odróżnić czynności zasalania ryb na statkach, stanowiące krótkotrwałe zabezpieczenie ryb przed zepsuciem. Czynności zasalania ryb na statkach nie stanowią przerobu w rozumieniu przepisów art. 7 powołanego dekretu o podatku obrotowym; w konsekwencji zatem zasalanie ryb na statkach przed dokonaniem sprzedaży nie stoi na przeszkodzie do zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 4 pkt 18 powołanego dekretu, jeżeli zachodzą inne przewidziane tym przepisem warunki zwolnienia, w razie zaś braku tych warunków, obroty osiągnięte ze sprzedaży lub wymiany ryb zasolonych na statkach podlegają opodatkowaniu według stawki przewidzianej dla obrotu ze sprzedaży towarów nieprzerobionych.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

170

OKÓLNIK

z dnia 6 listopada 1950 r.

w sprawie kwalifikacji podatkowej zasiłków na koszty przesiedlenia i urządzenia lekarzy weterynaryjnych. Nr PM. 19044/4/50.

Nawiązując do okólnika Min. Finansów z dnia 14 czerwca 1950 r. w sprawie kwalifikacji podatkowej zasiłków na koszty przesiedlenia lekarzy i położnych (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 16, poz. 100) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że zasiłki wypłacane, na koszty przesiedlenia się i urządzenia lekarzy weterynarii na podstawie art. 6 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o planowym rozmieszczeniu lekarzy weterynaryjnych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 178) oraz zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 11 listopada 1949 r. w sprawie wysokości i warunków wypłaty zasiłków dla lekarzy weterynaryjnych, przesiedlających się do wyznaczonych im rejonów (Monitor Polski Nr A-96, poz. 1145), korzystają ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń w myśl art. 5 ust. 1 pkt 18 wzgl. pkt 19 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41). Zwolnienia należy stosować bez żądania udokumentowania wysokości faktycznie poniesionych wydatków na przesiedlenie.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

171

OKÓLNIK

z dnia 7 listopada 1950 r.

w sprawie zwolnienia od opodatkowania obrotów i nabycia praw majątkowych w związku z likwidacją placówek operatywnych Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem". Nr PM. 18702/4/50.

W związku z reorganizacją uspołecznionego handlu hurtowego artykułami spożywczo-przemysłowymi, dokonaną w myśl uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1949 r. i zachodzącą w wyniku tej reorganizacji ko-

niecznością dokonania zmian w stanie majątkowym zainteresowanych instytucji, Ministerstwo Finansów na podstawie art. 35 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) zarządza umorzenie podatku:

1) od nabycia praw majątkowych, należnego od odpłatnego przejęcia zakładów przemysłowych (fabryk) od Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem" (obecnie Związek Spółdzielni Spożywców przez:

a) Zjednoczenie Przemysłu Cukierniczego,

b) Zjednoczenie Przemysłu Surogatów Kawowych i Namiastek Spożywczych,

c) Państwowy Monopol Spirytusowy,

d) Centralny Zarząd Przemysłu Tłuszczowego;

2) obrotowego, przypadającego od Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem", z tytułu odpłatnego przekazania na rzecz przedsiębiorstwa państwowo spółdzielczego „Centrala Spożywcza" towarów i innych rzeczy będących z przeznaczenia przedmiotem obrotu handlowego.

Za Ministra Finansów

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

172

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 52

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie wywozu i przywozu polskich pieniędzy w normalnym ruchu granicznym.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26. 4. 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584, i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza:

1. Wydatkowanie jak też wymiana polskich pieniędzy za granicą jest zabronione.

2. Zezwala się osobie, przekraczającej granicę na podstawie polskiego paszportu zagranicznego, wystawionego przez polskie władze w kraju:

a) na każdorazowy wywóz z kraju polskich pieniędzy do kwoty zł 100.—, odnotowanej w paszporcie przy wyjeździe przez polski graniczny urząd celny.

Kwota ta jest przeznaczona na wydatkowanie przez podróżnego po jego powrocie do kraju oraz może być wykorzystana na pokładzie polskich statków morskich i powietrznych,

b) na każdorazowy przywóz do kraju polskich pieniędzy w kwocie odnotowanej w paszporcie przy wyjeździe przez polski graniczny urząd celny.

3. Osoby legitymujące się polskimi paszportami emigracyjnymi lub równoważnymi dowodami nie są uprawnione do wywozu polskich pieniędzy z kraju.

4. Wywóz z kraju jak też powrotny przywóz do kraju polskich pieniędzy przez osoby legitymujące się paszportami innymi niż wymienione w pkt 2 niniejszego zarządzenia wymagają każdorazowej zgody Komisji Dewizowej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 8 listopada 1950 r.; jednocześnie traci moc obowiązującą Uchwała Generalna Komisji Dewizowej Nr 20/III z dnia 4 lipca 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z 1948 r. Nr 12, poz. 51).

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

173

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 53

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie posiadania pieniędzy czechosłowackich oraz wywozu z kraju i przywozu do kraju pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-czechosłowackim.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26. 4. 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549), jak też na podstawie art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zaostrzeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza:

Zezwala się osobie, uprawnionej na podstawie przepustki do przekraczania granicy w małym ruchu granicznym polsko-czechosłowackim:

1. na posiadanie pieniędzy czechosłowackich do kwoty Kcs. 50.—,

2. na każdorazowy wywóz z Polski:

a) pieniędzy polskich do kwoty zł 5.—,

b) pieniędzy czechosłowackich do kwoty Kcs. 50.—,

Wydatkowanie i wymiana pieniędzy polskich za granicą jest zabronione.

3. na każdorazowy przywóz do Polski:

a) pieniędzy polskich do kwoty zł 5.—,

b) pieniędzy czechosłowackich do kwot wywiezionych z Czechosłowacji.

Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 8 listopada 1950 r.; jednocześnie traci moc obowiązującą Uchwała Generalna Komisji Dewizowej Nr 37 I z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie przywozu i wywozu polskich pieniędzy oraz powrotnego wywozu z Polski koron czeskich w małym ruchu granicznym między Polską a Czechosłowacją (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 69).

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

174

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 54

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie wywozu z kraju i przywozu do kraju polskich pieniędzy w małym ruchu granicznym polsko-niemieckim

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza

Zezwala się osobie, uprawnionej na podstawie przepustki polskiej do przekroczenia granicy w małym ruchu granicznym polsko-niemieckim, na każdorazowy wywóz z Polski i przywóz do Polski polskich pieniędzy do kwoty zł 5 — (zł pięć).

Wydatkowanie i wymiana polskich pieniędzy zagranicą jest zabronione.

Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 8 listopada 1950 r., jednocześnie traci moc obowiązującą Uchwała Generalna Komisji Dewizowej Nr 47 z dnia 21 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 70).

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

175

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 55

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie przenoszenia pieniędzy polskich przez osoby zatrudnione w wolnym obszarze celnym.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz.549) Komisja Dewizowa zarządza:

Zezwala się osobie, przekraczającej granicę wolnego obszaru celnego na podstawie dowodu pracy, wskazującego na zatrud-

nienie tej osoby w tym obszarze, na każdorazowe wniesienie do tego obszaru oraz na każdorazowe wyniesienie z tego obszaru pieniędzy polskich do kwoty zł 5 — (zł pięć).

Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 8 listopada 1950 r.; jednocześnie traci moc obowiązującą Uchwała Generalna Komisji Dewizowej Nr 43 z dnia 19 maja 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 66, poz. 265).

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

176

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 56

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie posiadania i wywozu z kraju czeków podróżniczych (travellers cheques).

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26. 4. 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) jak też na podstawie art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zaostrzeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. z r. 1950 Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza:

Zezwala się na posiadanie i wywóz zagranicę imiennych czeków podróżniczych (Travellers cheques) przez osoby podpisane na tych czekach jako ich pierwotni właściciele.

Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 8 listopada 1950 r.; jednocześnie traci moc obowiązującą Uchwała Generalna Komisji Dewizowej Nr 27 z dnia 3 czerwca 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1948 Nr 12, poz. 50).

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

177

ZARZĄDZENIE KOMISJI DEWIZOWEJ Nr 58

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie przywozu do kraju i wywozu z kraju zagranicznych środków płatniczych.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta R. P. z dnia 26. 4. 1936r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) jak też na podstawie art. 3 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zaostrzeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. z r. 1950 Nr 50, poz. 460) Komisja Dewizowa zarządza:

1. Zezwala się osobom przyjeżdżającym do Polski na podstawie paszportów zagranicznych na przywóz do kraju zagranicznych pieniędzy bez ograniczenia kwoty — pod warunkiem zgłoszenia polskiemu granicznemu urzędowi celnemu wszystkich przywiezionych do Polski zagranicznych środków płatniczych (pieniądze w banknotach i monetach oraz czeki, weksle i inne dewizy).

Zgłoszenie następuje przez wypełnienie i podpisanie przez podróżnego deklaracji o przywozie środków płatniczych.

Deklaracja powinna zawierać rodzaj i kwoty przywiezionych środków płatniczych.

Dane zawarte w deklaracji powinny być potwierdzone przez graniczny urząd celny. Szczegóły dotyczące wypełniania deklaracji zostaną podane w instrukcji dla granicznych urzędów celnych.

2. Przyjeżdżające do Polski osoby, będące w rozumieniu przepisów dewizowych zamieszkałymi w kraju oraz repatrianci, powracający do kraju, mają obowiązek w terminie 7 dni od dnia przekroczenia granicy zaofiarować przywiezione zagraniczne środki płatnicze do skupu Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożyć je do depozytu w tym Banku.

3. Zezwala się cudzoziemcom w rozumieniu polskich przepisów dewizowych na posiadanie w kraju zagranicznych środków płatniczych wymienionych w deklaracji o przywozie.

Dysponowanie w kraju posiadanymi na tej podstawie środkami płatniczymi może mieć miejsce jedynie w drodze odsprzedaży tych środków Narodowemu Bankowi Polskiemu lub złożenia ich do depozytu w tym Banku.

Zagraniczne środki płatnicze wymienione w deklaracji, które nie zostały odprzedane lub złożone do depozytu w NBP mogą być w terminie 4-ch miesięcy od daty wypełnienia deklaracji wywiezione zagranicę przez osobę, która je zadeklarowała. Odprzedaż części lub całości zadeklarowanych przy wjeździe środków płatniczych jak również przyjęcie tych wartości do depozytu w NBP powinny być odnotowane na deklaracji o przywozie.

Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 8 listopada 1950 r.; jednocześnie traci moc obowiązującą Uchwała Generalna Komisji Dewizowej Nr 22/II z dnia 31 marca 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 14, poz. 89).

Komisja Dewizowa

H. Kotlicki Ed. Wierzchoń

KOMUNIKAT

o unieważnieniu pieczęci urzędowej.

Unieważnia się:

1) pieczęć metalową do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Akcyzowa 954" (numer fabr. 46130), zagubioną przez pracownika w Wydziale Finansowym Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Katowicach.

KOMUNIKAT

Od dnia 1 stycznia 1951 r. należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów wynosi: rocznie zł 60; półrocznie zł 33; kwartalnie zł 18.

Należność z tytułu prenumeraty należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów w P. K. O. Nr I-4428/416.

Wysyłanie Dziennika w ramach zgłoszonej prenumeraty następuje po otrzymaniu należności i trwa do końca opłaconego okresu.

Numery z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty sprzedawane będą w/g cen sprzedaży z posiadanego zapasu.

Cena ogłoszeń — zł 2 gr 70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wil... 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.

Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,60

ODBIORCA

15. Biblioteka Jagiellońska

Kraków

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14315, B-131420, 15.000, 15. XI. — 18. XI. 50.